

La sagrada familia
Et symbol på den sande skaber
(Das mensch, The man, El hombre, mennesket....)

Antony Gaudis hovedværk befinder sig i Kataloniens hovedstad Barcelona, og forventes færdigt år 2026, hvor landet sandsynligvis har løsrevet sig fra Spanien via en folkeafstemning i 2014.

Hvad viser det symbol, som det troende menneske har skabt på sin skabers storhed? En evne til at se bort fra magtens paradoks og sig selv i skabelsesprocessen!

Mennesket har ydet sit ypperste med skabelsen af de symbolske billeder på sin skabers almagt.

Tænk sig, hvis det kunne se sig selv i processen, ikke mindst den kognitive del af den!

Mennesket har vendt skabelsesprocessen på hovedet med forsøget på at overbevise sig selv om, at der er noget stort, et formål med det hele, garanti for at det hele ender godt.

I forsøget på at overbevise sig selv om almagten og skæbnen har mennesket vist sine sande evner som scenemester og som sin egen største troldmand. Det er her, at menneskets største evner manifesterer sig, i evnen til at vende skabelsesprocessen på hovedet, i evnen til at tro mod bedre viden.

Alverdens blasfemiparagraffer har stået i vejen for beskrivelsen af menneskets religiøse løgn. Under henvisning til retten til at skubbe sin dårlige samvittighed over for videnskaben væk, det at de troende netop ikke ved, men kun tror, har man systematisk og med loven i hånden forhindret at luften blev rensset. De helige forbeholder sig retten til at stikke sin skabelsesberetning op i næsen på en-

hver, men tåler ikke gensvaret, der går på påpegelsen af det selvbehagelige i deres fortælling.

Behovet for at tro på den almægtiges planer og det at kunne læse en bestemt mening ind i tilværelsen er steget i takt med menneskets selvrealisering og som konsekvens af de svært uheldige konsekvenser af menneskets selvudfoldelse.

Tænk sig, hvis Gaudis værk står færdig år 2026 som lovet. Det vil da være skabt som det ultimative symbol på skaberens almagt, og tænk sig, hvis mennesket da må indrømme, at det sådan set kun var mennesket selv, der stod bag en verden i opløsning, med global opvarmning, forsvindende biodiversitet, overbefolkning og en helt uholdbar og vanvittigt skæv fordeling af de resterende forsvindende ressourcer, og at formålet, den ultimative skæbnebestemte gudssejr således alligevel ikke lå i kortene! Det ville være topmålet af ironi.

Her kunne oprydningsarbejdet på byggepladsen, planeten jorden, så gå i gang. Menneskeheden måtte da se sig sin livsform og sin udbredelse som problemet, ikke som den blomst af evolutionen, udviklingen, som alverdens politiske ledere, økonomiske vismænd, troldmænd og profeter har holdt op for sine søgende disciple ved enhver højtidelighed.

Symbolerne på den afmagt, som mennesket tenderer mod at anbringer sig selv i som konsekvens af sin fanatiske dyrkelse af almagten, glimrer ved sit fravær. Skaberen af troen på sin skabers almagt vil ikke se sig selv, hverken sin egen destruktive magt eller afmagt.

Symbolerne på den menneskelige afmagt er der ikke efterspørgsel på. De sælger lige så dårligt, som statistikken over udsagnsværdien af fortidens prognoser for fremtiden. Der er mere salg i Cand. politternes økonomiske vækstscenarier.

Som evolutionens blomst i socialdarwinistisk forstand, stående med den højeste population nogen siden, bidrager vi alle hver især som tilhørende arten til afslutningen på historien, evolutionen, udviklingen. Vi står for det gigantiske overmål af patetisk "succes".

Der er ikke plads til os, og vi fortrænger beviserne på det med pladderoptimistiske vækstscenarier.

Sandsynligheden for, at den nyfødte fra nu af kan adderes op som udtryk for et kumulativt mål for mængden af vidner og bidragsydere til afslutningen på det hele, den sandsynlighed er stor og vokser med den tilkomne. Det kunne stå som velkomsthilsen over enhver nyfødt verdensborgers vugge.

Det bør indskærpes over for ethvert par, der sætter et menneske mere i verden, at de tvinger en uskyldig til at blive del af problemet.

Den religiøse skæbneironi er det nærmeste, som mennesket kognitivt formår at komme den sande værdi af udviklingen, det, at mennesket som blomsten af

evolutionen med sin succes i naturvidenskabelig forstand vil være at identificere med årsagen til sin egen selvudslettelse.

Muligheden for at tro på en sådan i videnskabelig forstand sandsynlig udvikling går med logisk nødvendighed tabt med det endelige bevis på, hvad der da ville være den sande prognose for i morgen. Mennesket opholder sig ved dagen efter i morgen, også selv om der ikke er nogen.

De største troldmænd er ikke først og fremmest kristne. De kalder sig økonomer. Budskabet, som de lever af at sælge, handler om, at vi som forbrugere og producenter på markedets betingelser kan forbruge og producere os ud af enhver mangel. Det kan ikke betale sig for dem, at forholde sig til virkeligheden. De har sans for økonomien, som de sætter i stedet.

Markedets værdier målt i penge figurerer i pengeøkonomisk forstand som målestok for alt andet. Når man skal redegøre for de problemer, der handler om ødelæggelsen af menneskets naturgivne livsbetingelser, så sættes der mål på problemernes omfang i penge, og løsningen på problemerne beskrives internt i økonomisk forstand, som om det var et spørgsmål om at få råd til at løse dem. Men det er det ikke.

Disse troldmænd er dømt til at orientere sig på den kun [økonomiske rationalitets](#) betingelser. Deres verden er udtryk for en konstrueret realitet, lige som de mere kristne præsters realitet er troens verden. Problemet er igen, at økonomernes rene økonomi har forklædt sig som videnskab. For det er den ikke.

Forudsætningen, for at en videnskab kan kaldes for videnskab, må som minimum være, at den behersker sin egen udgrænsning som videnskab (at den indeholder et metaplan), dels som videnskabelig disciplin i forhold til andre discipliner, dels som videnskab i forhold til resten af samfundet og sidst men ikke mindst, at den kan indskrive sig i forhold til det sociale og kender sin plads i forhold til den omgivende ikke sociale verden. Det formår den rene økonomiske videnskab ikke. Den satser alt på egen snæver økonomisk succes.

Vore dages økonomer, sådan som de udfolder sig på læreranstalter, i finansministerier, finansindustri og i det politiske system, orienterer sig for [dogmatisk og ureflektet](#) til at kunne kaldes videnskabsmænd og kvinder.

De har gjort markedet for deres budskaber til sandhedsvidne. [Spørgsmålet om habilitet](#) i forhold til det at afgøre spørgsmålet om markedets plads i virkeligheden har de overladt til markedet selv. Se, siger de, budskabet, om at markedet har ret, sælger, og tager det som bevis på at markedet har ret. Symbolikken er lige så klar som La Sagrada Familias. De troendes orienteringsmønster lukker sig om dogmatikken. Det store, det sande og almægtige er sin egen modsætning.

Spaniens største turistattraktion befinder sig i Katalonien. Trendsætterne inden for den europæiske magtelite husker omhyggeligt at fortrænge opmærksomhe-

den fra den pågående separatistbevægelse i Katalonien. Man vil løsrive sig i forhold til Spanien i 2014, hvor der skal stemmes om selvstændighed.

På EU-plan lader man som om, at det vil medføre en udmeldelse i forhold til Europa, som om at man kunne tage disse 7,4 millioner med eget sprog, eget fodboldhold og cremen af spansk økonomi og hælde det ud i ingenmandsland. Truslen er lige så tom, som det tyske overherredømme hviler i EU's institutioner.

Her oppe i den tyske vasalstat Dänemark er samtlige medier og politikere reduceret til det at være den herskende uordens forlængelse. De kommercielle succeskriterier er gået medier og politikere i blodet. Man kan ikke se sig selv længere. Vilkaaret for overlevelse og succes er blevet det ideologiske indhold i det sparsomme liv, vi har tilbage.

Der kunne nok være brug for en pilgrimsrejse til Barcelona i det nye år, et besøg ved La Sagrada Familia inden det hele vil være for sent. En ny slags refleksion og kritisk sans i forhold til den herskende orden kunne kaste lys over mørket.